

Lüggemisse.

Innimes sed on tānnamatta.

Üks innimenne faebas omma sōbra Kottos-tile, ennast ello aeges mitmele ful head teinud, agga wāgga piisut neid leidnud, kes tānnoga mastorvōtnud; surem hulk on tānnamatta jāt-nud, ja mees ütles ennast nūud nou wōtnud, sedda head teistele ka wāhheminne tehha.

Kottolt kostis ja ütles temmale: Armas sōbber! Eks sa ep olle wahhest nōinud hebbos, sed jōkke soitma ja mis temad selge puhta weega? Neimad jorad tunni janno vissas, agga párrast lēwad ja kapiwad jalgedega pohja, tunni wesī seggasets saab, ja se on siis se tān-no, mis andwad, ennego lāhhāwad. Agga mis jõgai jálle teebs? Ojotab taassast visi sedda mudda árra, ja on siis walmis, ueste neid ioot-ma, ja teisi veel, fel agga janno. Te sinna nendasammeti. Ja on so südda agga selge armastusse hallikas, küllab ta siis ei lōppe

vet andmast, olgo tānnalik eht tānnamatta fest ennast jahhutamas.

Kül wāgga rummal innimenne olleks se pōls-lomees ollerwad, kes ommast kūlwist vohhe tah-haks kassso kätte. Müud on agaa teggemis-se, kūlwamisse aeg, ja párrast tulleb leikus. „Tehkem siis head ja árge tüddigem mitte árra, sest meie peame omma al aial leikama, kui meie járrele ei anna.” Kal. 6, 9.

Agga eht tahhad wahhest teada, mis minna nisuggusest tānnopüüdmissest peab? Ep elle se muud kui salaja, agga siiski raske pat, mis tehakse sure Jummala esimesesse kāssso wasto, ja tulleb fest, et innimenne omma heateggemiste eest tahhab au ja litust, ja se on fōrkus. Tānnopüüdjä innimenne on ühhe fullase sarnane, fel, surelisest suidamist, pah-ha meel fest on, et wannemad tānnataks, en-nam kui tedda ennast, se ainni eest, mis ta temma nimmel wāljaaggab. Olled sa riis-tiinnimenne, ja tahhad, et Jummalal fust hea meel peab ollema, siis olle rahhul, eht ful so